

Κάτοικοι: **1.200**

Η Μεθώνη σήμερα είναι μια μικρή παραθαλάσσια κωμόπολη. Όμως υπήρξε εποχή που ολόκληρη η Πελοπόννησος αποκαλούνταν και «Ινσουλα Μοτόνης». Τότε, ολόκληρος ο Μοριάς ήταν η ενδοχώρα αυτού του μικρού σημερινού χωριού, που δίπλα του υψώνεται το καλοδιατηρημένο μεσαιωνικό κάστρο, ένα από τα μεγαλύτερα των Βαλκανίων. Οι ξεφτισμένες επάλξεις του αγκαλιάζουν ακόμα τους θυρεούς της Γαληνότατης Δημοκρατίας της Βενετίας. Το μόνο σημείο απ' όπου το κάστρο συνδεόταν με τη στεριά, οι Βενετσιάνοι το ανάσκαψαν δημιουργώντας μια τάφρο. Η ξύλινη γέφυρα που κατασκεύασαν, αντικαταστάθηκε αργότερα από μια λίθινη με 14 τόξα, που διατηρείται ως τις μέρες μας.

Διάφοροι περιηγητές, ανάμεσά τους και ο Σατομπριάν, που αποβιβάστηκε στη Μεθώνη και από εκεί άρχισε την περιοδεία του στην Ελλάδα, έχουν αφήσει θαυμάσιες περιγραφές.

Από εκεί ξεκίνησαν και οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες για την Αμερική και ίδρυσαν την πόλη Νέα Σμύρνη στην Φλόριντα.

Απέναντι από τη Μεθώνη βρίσκεται το νησάκι Σαπιέντζα, σημαντικός βιότοπος. Ο φάρος του χτίστηκε το 1890 και έχει μεγάλη φωτιστική εμβέλεια. Σε απόσταση 6 μιλίων νοτιοδυτικά υπάρχει το «φρέαρ της Μεσογειού», που έχει βάθος 4.404 μέτρων.

Τηλέφωνα: Αστυνομία 272.30.31.203, Δήμος 272.30.31.255, Αγροτικό Ιατρείο 272.30.31.456, Ταξί 272.30.31.266.

Η ιστορία της Μεθώνης

Η Πήδασος αμπελόεσσα, όπως την ονομάζει ο Στράβων, ήταν μια από τις επτά πόλεις που, με τη μεσολάβηση του Νέστορα, πρόσφερε στον Αχιλλέα ο Αγαμέμνων προκειμένου να τον πείσει να μετάσχει στις μάχες του Τρωικού πολέμου. Μετά τον Τρωικό πόλεμο, η πόλη ονομάστηκε Μεθώνη. Από την κόρη του Οινέα, κατά μια εκδοχή. Από το βραχονήσι Μόθων λίθος (μετέπειτα Νησακούλι ή Χελωνάκι), κατά τον Πausανία.

Από την πόλη αυτή έφυγαν, στη διάρκεια του Β' Μεσσηνιακού πολέμου (669 – 657 π.Χ.), οι κυνηγημένοι από τους Σπαρτιάτες κάτοικοι της Μεσσηνίας που μπήκαν σε πλοία Πυλίων και ντόπιων και βγήκαν στις ιταλικές ακτές, στην πόλη Ζάγκλη. Μετονομάστηκε Μεσσήνη. Στην έρημη πόλη εγκαταστάθηκαν πρόσφυγες από το Ναύπλιο που είχε υποκύψει στο Άργος. Από τότε, η πόλη ακολούθησε την τύχη της λοιπής Μεσσηνίας.

Στο λιμάνι της ξέπεσε, στα 1204, ο Γοδεφρείδος Βιλλαρδουίνος κι αποφάσισε να κυριεύσει τον Μοριά και να στήσει με τον Γουλιέλμο Σαμπλίτη το Πριγκιπάτο της Αχαΐας. Οι Βενετσιάνοι την πήραν στα 1207, την κράτησαν τριακόσια χρόνια και την έχασαν στα 1500 (9 Αυγούστου) από τους Τούρκους που πήραν στη συνέχεια και την Κορώνη.

Οι δυο πόλεις ακολούθησαν παράλληλη τύχη ως το 1821 οπότε την Μεθώνη κυριεύσαν οι Έλληνες επαναστάτες. Την ξαναπήρε ο Ιμπραήμ τον Φεβρουάριο του 1825 κι έκαψε όλα τα δέντρα της και τον εκεί ελαιώνα. Στις 30 Απριλίου της ίδιας χρονιάς, ο ναύαρχος του ελληνικού στόλου, Ανδρέας Μιαούλης, έπιασε στη Σαπιέντζα. Έκανε αιφνιδιαστική επίθεση κατά της Μεθώνης και πυρπόλησε τον τουρκικό στόλο που ναυλοχούσε εκεί. Η φωτιά έφτασε ως τις πυριτιδαποθήκες του λιμανιού και τίναξε στον αέρα τμήματα του κάστρου και της πόλης.

Η Μεθώνη ελευθερώθηκε από τον υπό τον Μεζόν στρατό, στις αρχές του 1828.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 2.8.2011)